

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriæ, 1669

XV. Tertium fundamentum, ac ratio particularis auxiliij Deiparæ Virg. in
liberandis Confratribus ab infernali incendio aperitur & exponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

CAPUT XV.

Tertium Fundamentum, ac ratio particularis auxilij
 DEIPARÆ Virginis in liberandis Confratribus
 suis ab infernali incendio aperitur &
 exponitur.

SUPPONENDUM est primò ex Doctoribus Juris, Bartholo-
 lib. 1. §. per hanc. ff. de rei vendicat. Covarruvia Regul. pecca-
 tum part. 2. §. 9. n. 8. & alijs, Dominium universaliter
 sumptum, dividi in *Dominium jurisdictionis* & *Dominium pro-*
prietatis. Dominium Jurisdictionis est quædam potestas, seu facultas
 alicujus auctoritatem & eminentiam super alios habentis, in ordine
 ad eorum regimen & gubernationem: estq; duplex, Ecclesiasticum
 seu spirituale super animas; & temporale seu politicum ad civilem
 administrationem spectans. Dominium proprietatis non solum dicit
 potestatem & Jurisdictionem in rem aliquam, sed ita eam subjeit &
 mancipat Domino, ut de illa liberè disponere, uti, ac alienare sine
 injuria cujusvis, nisi lege prohibeatur, possit: quod sanè Dominium
 Jurisdictionis non dicit. Nec enim Rex aut Princeps est Dominus
 domus aut fundi, quem subditus possidet, sed ipse subditus; nec sub-
 diti ut mancipia Regi aut Principi addicta sunt, sed Vasalli vocantur.
 Relicto verò hoc Dominio proprietatis, de quo plura dici possent
 ad laudem DEIPARÆ, nisi à presenti instituto aliena forent, de
 Dominio Jurisdictionis duntaxat hinc agemus. Et ut ijs, quibus Juris
 termini minus noti sunt, nos accommodemus, hoc Dominium po-
 testatem vel imperium nuncupabimus, non verò Dominium, relicto
 hoc vocabulo pro Dominio proprietatis.

SUPPONENDUM est secundò, quòd Christus Dominus etiam
 ut homo, præter regiam potestatem, civilem & politicam, quam ha-
 buit super omnes Reges & Principes, quâ licet usus non fuerit, uti
 nihilominus liberè potuisset: præter, inquam, hujusmodi potestatem
 obrinuerit spirituale dominium seu potestatem in animas, quo eas
 sanctificare, gratiam conferre, peccata remittere, & his similia operari
 valebat excellenter & authoritative, dependenter tamen à VERBO
 divino.

73.

Dominium
 est duplex,
 Jurisdic-
 tionis scilicet
 & proprie-
 tatis.

Exponitur
 utrumque.

Christus
 Dominus
 præter re-
 giã ac ci-
 vilem &c.
 potestaté,
 habuit etiã
 dominium
 spirituale
 in animas.

divino. Unde *Matth. cap. ult.* fatetur de se ipso: *Data est, inquit, mihi omnis potestas in celo & in terra.* Ubi non obscure docet id, quod paulo ante dicebamus. Qui enim dixit *omnem potestatem*, nullam exclusit, quæ in hominem cadere potest: ac proinde excellentem ac supremam asseruit, sive ex objecto eam consideremus, sive ex firmitate & stabilitate, sive ex multiplicitate rerum ad quas ea extenditur. Deinde eo ipso, quod notanter dixit: *Data est mihi*, dependentiam VERBO divino non obscure insinuat, illasâ tamen verâ & propriâ ratione suæ potestatis.

Ex his possumus ad sanctissimam Virginem transitum facere, atque à fundamento non dissimili ostendere, quomodo ei competat spirituale Filij sui imperium & potestas in animas, ad eas sanctificandas, & à gehennæ igne liberandas, adeoq; potuisse non vi intercessionis tantum, uti *Capite XI.* diximus; neque meriti, uti *C. XIII.* asserimus, sed potestativè & autoritativè ex vi hujusmodi potestatis nostro S. SIMONI revelare, ac promittere, quòd qui moreretur in nostro sacro habitu sive Scapulari, æternum non esset passurus incendium.

74.

Deiparæ
Virg. imperium nõ
est metaphoricum,
sed verum
ac propriũ.

Tribus modis
acquiri potest
dominium.

TRIA verò hic sunt observanda, antequam ulterius progrediamur. *Primum*, nos hic non agere de imperio seu potestate DEIPARÆ Virginis metaphoricæ & impropria, sed vera & propria sibiq; in omni rigore debita, quum communem planè cum Filio potestatem & imperium sortiatur; tamen illud exercere, nisi ex voluntate & virtute Filij sui, & ad nutum ejusdem possit.

Secundò: Tripliciter potest alicui potestas seu imperium esse & propriè obvenire. *Primò* à natura ipsa. Sic Christus Dominus imperium obtinuit: Deitas enim humanitati sociata, supremum illi omnium rerum imperium & potestatem attulit. *Secundò*, potest aliquis meritis suis regnum aliquod vel imperium sibi adipisci, qualiter etiam Christus Dominus per suæ Passionis meritum spirituale regnum animarum acquisivit, re ipsa illas sibi subijeiendo, & ab imperio diaboli in suum transferendo. *Tertio*, potest quispiam electione aliqua vel donatione in potestate vel imperio constitui. Inter quæ hæc est differentia, quòd si hæc à natura, vel ex meritis filio contingant, non possint non in proprios parentes verè, proprièq; transire. Ratio prioris est: nam cum filius naturaliter proprijs parentibus subijaceat,

jaceat, parentesq; naturâ ipsâ superiores sint, quæcunq; filius naturaliter obtinet, parentibus necessario cedunt, atque in illos redundant. Ratio verò alterius est: quia ex naturæ legibus non solum opes, quas filius acquirit, verum etiam omnia alia jura & potestates parentibus accrescunt, (loquimur de jure naturali, omissis emancipationibus juris civilis.) si verò filius imperium, vel quidpiam simile electione, aut donatione obrinuit, tunc sanè non transit à filio ad parentes, licet inde non parum illi honestentur. Ratio hujus est, quia illud ab electoribus vel collatoribus pendet, atque id ipsum voluntas ipsorum metitur: quapropter illi tantum personæ accedit, cui electores deferunt illud.

Postremo, & consequenter ad ea, quæ modò dicebamus, observandum est, jure materno in sanctissimam Virginem refluere potestatem, seu imperium illud, quod Christo à natura vel meritis proprijs competit, cumq; potestas seu imperium spirituale in animas ei competat: primò ex natura rationis unionis cum VERBO divino: secundò, ratione redemptionis & meriti infiniti per sanctissimam Passionem suam, & non ex electione, vel donatione aliqua; sequitur verè, & propriè, & non metaphoricè sacratissimam Virginem communem cum Filio potestatem habere; idèdq; spirituale imperium in animas. Hoc luculenter expressisse videtur pijssimus Arnoldus Carnotensis in Tract. de laudib. Virg. his verbis: *Nec à dominatione vel potentia Filij Mater potest esse sejuncta: una est MARIÆ & CHRISTI caro & spiritus, una charitas; & ex quo dictum est ei: DOMINVS TECVM, inseparabiliter perseveravit promissum & donam.* Animadvertenda est subtilis illorum verborum, *Dominus tecum*, interpretatio. voluit quippe hîc Author verbis illis significari, & Virgini DEUM adhæsisse, & in imperij communionem & societatem illam ascivisse. Attegit enim: *Vnitus divisionem non recipit, nec secatur in partes: & licet ex duobus factum sit unum, illud tamen ultra scindi non potest, & Filij gloriam cum Matre non tam communem judico, quàm eandem.*

Quod ut ulterius explicemus, sciendum & recolendum est ex secunda suppositione suprà adducta, & ex S. Thoma 1. 2. q. 112. a. 1. Christum Dominum in quantum homo est, potestatem habere sanctificandi homines, producendi in eis gratiam, remittendi peccata, & salvandi, & præservandi ab æterna damnatione, non quidem ut causa

Quomodo
Deipara
participa-
verit Chri-
sti Dñi im-
perium?

principalis, sed ut organum Divinitatis sive instrumentum VERBO conjunctum; quæ potestas in actu primo debetur Christo à natura; est enim quasi proprietas ipsam unionem VERBI consequens. Proinde non immeritò docet Anselmus hujusmodi facultatem seu potestatem habuisse Christum ab instanti suæ Conceptionis. Quam opinionem amplectuntur Theologi, cujus potestatis usum in decursu vitæ pro temporum opportunitate demonstravit; quam etiam retinet nunc in celo, non tantùm in ordine ad Beatos, dona plurima ad eorum beatitudinem accidentalem spectantia conferendo, verum etiam in ordine ad universam Ecclesiam militantem; omnes enim gratiæ, & dona supernaturalia, quæ in ea conferuntur Fidelibus, per sanctissimam Christi humanitatem conferuntur, adeòq; Christus est, qui sanctificat, qui gratiam producit, qui peccata remittit, in sensu quo suprâ diximus.

Jam verò cùm omne imperium seu potestas, quæ Filio à natura competit, refluat in Matrem (stando in jure naturali & excluso semper civili) dubio procul præfata Christi Domini potestas sanctificandi animas, & eas à pœnis infernalibus præservandi, necessariò in sanctissimam Virginem transibit, jure materno & naturali; & hoc est imperium illud spirituale, de quo suprâ egimus. Usus verò sive exercitium hujus potestatis (physicè & regulariter loquendo) soli Christo competit, Sacramentis verò velut instrumentis. Unde beatus Athanasius dicit hanc spirituales potestatem DEIPARÆ esse secundùm sexum fœmineum, qualiter nimirum solet esse in matre cœlestem Regis, quæ tametsi verè & propriè sit Regina, & imperium seu potestatem habeat ad ea, ad quæ Rex habet, non tamen usus seu exercitium dominij illi conceditur, sed filio Regi, quando sufficiens est ad regendum, & imperandum, uti fuit Christus ab instanti suæ Conceptionis. Cùm hoc tamen stat, quòd mater velut Regina ad nutum habeat in filio usum, sive exercitium hujus potestatis. Ita planè res habet in sanctissima Virgine, licet enim illa non habeat in genere cause efficientis usum seu exercitium sanctificandi animas, & eas ab inferno liberandi, habet tamen hoc in Filio ad nutum, velut verè & propriè Regina, cui competit jure naturali potestas illa in actu primo, ex redundantia à Filio in Matrem.

75.

Ex his præmissis facillè erui poterit sensus, & veritas promissionis

nis

nis DEIPARÆ; nempe quod qui vitè moritur in sacro ejus Scapulari, æternum non patietur incendium. Cùm enim sanctissima Virgo verè & propriè sit Regina, imperiumq; materno jure in animas habeat: potuit illa ex vi hujusmodi imperij, quasi in actu primo velle talia auxilia, & beneficia divinæ gratiæ, quæ conducunt ad salutem illius, qui sacro Virginis habitu investiretur: tametsi in actu secundo exercitium & collatio hujusmodi beneficiorum & auxiliorum ad dilectissimum Filium suum spectet, cujus voluntas & actus in conferendo, præfata serenissimæ Virgini ad nutum præstò est.

Quod verò diversa sit hæc explicatio à præcedentibus patet. Nam sicuti nonnulli Theologi inquirentes de eadem Virgine DEIPARA, an nostræ salutis fuerit causa, vel nos redemerit: accuratè hæc tria distinguunt. *Primò*, esse causam salutis nostræ impetrando. *Secundò*, merendo merito de congruo. *Tertiò*, concipiendo Christum, adeoq; jure materno influendo in nostram redemptionem. Ita sanè aliud est, quod salus æterna morientis in sacro Scapulari desumatur & repetatur ab impetratione, vel merito de congruo sanctissimæ Virginis, aliud quod à potestate spirituali ejusdem in animas, influendo suo modo, jure materno in salutem earum; impetratio enim nullum inducit debitum ad hunc effectum; meritum verò de congruo, si debitum aliquod inducit, non tamen rigorosum Justitiæ: at spiritualis illa potestas, de qua agimus, debitum inducit naturale Filij erga Matrem: ratione cujus, singulare quid est, & longè diversum à præcedentibus, ut mox apertius constabit.

CAPUT XVI.

Explicatur uberiùs doctrina Capitis præcedentis, & ex SS. Patribus confirmatur.

NON desunt multiplicia SS. Patrum testimonia ad rem nostram præcedenti capite expositam, uberiùs elucidandam, confirmandamq;e. Celebre imprimis est testimonium D. Athanasij, *Sermone in Euang. de DEIPARA*: *Quandoquidem, ait, ipse Rex est, qui natus est ex Virgine, idemq; Dominus & DEVS: eapropter & Mater, quæ eum genuit, & Regina, & Domina, & DEIPARA pro-*

76.